



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a JUDr. Jany Kábrtové ve věci žalobkyně **L. Č.**, zast. Mgr. Jaroslavem Hanusem, advokátem v Českých Budějovicích, Nemanická 440/14, proti žalovanému **Řediteli Sekce podpory Ministerstva obrany**, se sídlem v Praze 6, Vítězné náměstí 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného se dne 7. ledna 2015, č.j. 587-2/2014-3416, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. ledna 2015, č.j. 587-2/2014-3416, se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 20 219 Kč do rukou jejího zástupce do 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnou shora uvedená rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání proti rozhodnutí ředitele Agentury vojenského zdravotnictví ze dne 28. 7. 2014 a dané rozhodnutí potvrdil.

A/ Obsah žaloby

V napadeném rozhodnutí spatřovala žalobkyně jednak vady procesně právní a jednak vady hmotně právní.

Žalobkyně konstatovala, že na základě její žádosti bylo zahájeno správní řízení ve věcech služebního poměru – nárok na doplatek platu za měsíc březen až prosinec 2011.

1/ Procesně právní důvody

K těmto důvodům žalobkyně uvedla, že oznámení o zahájení řízení obsahovalo také výzvu, kterou byla stanovena možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim do protokolu, a to na den 13. 6. 2014. Dále uvedla, že jí byla nařízena rozkazem ředitele Agentury vojenského zdravotnictví č. 109/2014 služební cesta do Hradce Králové a to na období 9. až 13. 6. 2014 a tato překážka jí bránila účastnit se řízení. Upozornila, že o této překážce v podobě nařízené služební cesty musel služební orgán nade vší pochybnost vědět. Odkázala přitom na ust. § 36 odst. 3, § 4 odst. 3 zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Z obsahu jednotlivých ustanovení správního řádu pak usoudila, že správní orgán nemůže po ukončení shromažďování podkladů přistoupit k vyhotovení a vydání meritorního rozhodnutí, ale musí vždy nejprve účastníky řízení vyrozumět o tom, že bylo ukončeno shromažďování podkladů a současně jim nabídnout možnost seznámit se s danými podklady a navrhnout jejich případné doplnění. Odkázala přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č.j. 7 A 112/2002-36. Žalobkyni bránila překážka účastnit se řízení v podobě trvalé služební cesty, o které služební orgán věděl nebo vědět musel, což považovala za vadu řízení, kterou bylo porušeno její základní procesní právo vyplývající z Listiny základních práv a svobod. Upozornila, že při své účasti na služební cestě musela plnit povinnosti vojáka z povolání vyplývající ze služebního poměru, které byly zveřejněny v rozkaze ředitele Agentury vojenského zdravotnictví, který vydal služební orgán, který je zároveň rozhodujícím správním orgánem. Z toho dovodila, že o této skutečnosti musel vědět ze své vlastní vnitřní činnosti a nebylo třeba ho na to upozorňovat.

Dále žalobkyně uvedla, že v rámci odvolacího řízení došlo ze strany žalovaného k opětovnému konzultování požadavku žalobkyně se Sekcí personální Ministerstva obrany, a do spisu byl založen dokument „Aplikace nesníženého platu k 1. 1. 2011“. Tím došlo v průběhu odvolacího řízení k doplnění podkladů pro rozhodnutí a žalobkyni pak ani v odvolacím řízení nebyla poskytnuta lhůta pro možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

Na základě uvedeného pak žalobkyně dovodila, že byla služebními orgány zkrácena na svých základních právech, neboť v důsledku toho jí bylo zabráněno zejména podat kvalifikované odvolání.

2/ Hmotně právní důvody

Žalobkyně uvedla, že na základě záznamu o pohovoru ze dne 24. 9. 2010 jí bylo s účinností od 1. 1. 2011 změněno služební zařazení na nové systemizované místo: 162870 zdravotní sestra – specialista oddělení zdravotnického zabezpečení letového provozu posádkového zdravotnického zařízení Přerov Spádového vojenského zařízení Prostějov Velitelství sil podpory, kdy původní systemizované místo bylo zrušeno z organizačních důvodů. Z obsahu záznamu o pohovoru dále

vyplývá, že v souladu s ust. § 67 odst. 2 písm. e) zákona č. 221/1999 Sb, o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“) nebude žalobkyni po dobu 12 měsíců snížen plat.

Dnem 1. 1. 2011 byla žalobkyně rozkazem velitele Velitelství sil podpory č. 371 ze dne 13. 12. 2010 služebně zařazena na systemizované místo zdravotní sestra – specialista oddělení zdravotnického zabezpečení letového provozu posádkového zdravotnického zařízení Přerov Spádového vojenského zdravotnického zařízení Prostějov Velitelství sil podpory. Výnosem velitele Velitelství sil podpory č. 8 ze dne 6. 1. 2011 byl rozkaz č. 371/2010 opraven a žalobkyni byl dne 1. 1. 2011 přiznán nárok na nesnížený plat podle § 67 odst. 2 písm. e) zákona o vojácích z povolání na dobu 12 měsíců, protože došlo k jinému služebnímu zařazení v důsledku organizačních změn.

Následně k 1. 1. 2011 došlo v souvislosti s novelizací nařízení číslo 565/2006 Sb., o platových poměrech vojáků z povolání, ke snížení platových tarifů o 10 %.

Platový výměr číslo 3/1/5/2010-2454 stanovil žalobkyni plat k 1. 1. 2010 na neurčito. To znamená, že ke dni 31. 12. 2010 náležel žalobkyni plat v částce 26 510 Kč vztahující se k jejímu služebnímu zařazení, které z důvodu organizačních změn k uvedenému dni zaniklo.

Ve vazbě na provedené organizační změny nebyl v době od 24. 9. do 31. 12. 2010 vydán platový výměr na nové systemizované místo od 1. 1. 2011. Tento platový výměr číslo 3/1 – 39/2010 -2454 byl vydán až někdy v průběhu ledna 2011 a žalobkyně byl doručen až 28. 1. 2011. V tomto platovém tarifu se promítlo i 10 % snížení. Žalobkyně uvedla, že s ohledem na skutečnost, dle níž jí od 1. 1. 2011 na novém služebním zařazení náleží nesnížený plat tzn., že novému služebnímu zařazení svědčí plat původního služebního zařazení, a nebyl vydán platový výměr, který by redukoval plat stanovený od 1. 1. 2010 na neurčito, pak žalobkyni po celý rok 2011 náleží plat ve výši 26 510 Kč. Žalobkyně nesouhlasila s názorem žalovaného, že postupem, který navrhovala, by došlo k porušení principu rovnosti práv a principu rovnosti odměňování za stejnou práci.

Žalobkyně zdůraznila, že jestliže v průběhu pobírání nesníženého platu u ní došlo v červenci 2011 k nároku na zvýšení platového tarifu z důvodu počtu let praxe, je třeba tento zákonný nárok žalobkyně do sníženého platu promítnout jeho zvýšením. Upozornila, že tezi „plat nebude snížen“ je nutno vykládat tak, že po určitou dobu se bude namísto nového platu aplikovat plat původní, tzn., že účinnost nového platu je odložena do doby, než marně uplyne doba svědčící původnímu platu. Považovala za nesprávné, aby na dobu, kdy platí nesnížený plat, byl aplikován plat nový s určitým doplatkem do sníženého platu, jak k tomu došlo v jejím případě. Dále uvedla, že „bez podkladu platového výměru došlo k doplatkům do nesníženého platu, k úpravám nesníženého platu o jeho navýšení 600 Kč, anebo v době svědčící pro zvýšení platu z důvodu počtu let praxe zase k ponížení platu o 600 Kč asi kompenzací na úkor doplatku příspěvku za vedení a hodnostního příspěvku.“

Upozornila, že žalovaný se k bodům (12) a (13) odvolání vůbec nevyjádřil, tím zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Dále konstatovala, že v roce 2011 jí náležel plat ve výši dle platového výměru 3/1/5/2010 -2454, aniž by byl stížen úpravou podle nařízení vlády číslo 376/2010 Sb.

Uvedla, že ze správního řízení nelze seznat, čím se konkrétně správní orgán v rámci správního řízení skutečně zabýval a jak hodnotil jednotlivé důkazy.

Žalobkyně dále uvedla, že služební poměr vojáka z povolání je institutem veřejného práva. Kogentní charakter právních norem vylučuje možnost služebního orgánu odchýlit se od zákonné právní úpravy – nelze tedy ani aplikovat zásadu platnou pro oblast soukromého práva „co není zakázáno, je povoleno“. Žalobkyně je jako voják občanem a tudíž se na ni vztahuje Listina základních práv a svobod. Státní moc, včetně výkonu pravomoci služebního funkcionáře, může být vůči ní uplatňována pouze v případech a v mezích stanovených zákonem a způsobem, který stanoví zákon (čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), povinnosti jí mohou být ukládány pouze na základě zákona (čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu správní orgán vyhodnotí podklady, zejména důkazy, podle své úvahy. Přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Základním předpokladem pro to, aby správní orgán mohl v předmětném správním řízení v projednávané věci objektivně rozhodnout, je náležitě zjistit skutkový stav věci, a to v souladu s § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn v potřebném rozsahu a nebyly o něm důvodné pochybnosti. Na základě této právní úpravy žalobkyně konstatovala, že v rámci odvolacího řízení nebyl dostatečně zjištěn stav věci, o němž nelze mít důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad s požadavky uvedenými v právních předpisech.

B/ Obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí

Žalovaný konstatoval, že se žalobkyně domáhala doplatku platu za období od 1. 3. 2011 do 31. 12. 2011, neboť byla názoru, že po uvedenou dobu jí měl být zachován její služební plat snížený platovým výměrem dnem 1. 1. 2011. Konstatoval, že žalobkyně žádala o doplatek celkem dvakrát. V květnu 2011 požádala o doplatek poprvé. Bylo zjištěno, že jí nebylo v příslušném personálním rozkaze, kterým byla ustanovena do jiné (nižší) funkce, přiznán nesnížený plat. Správnost výše „nesníženého“ platu byla přezkoumána Sekcí personální Ministerstva obrany se závěrem, že za správnou částku tohoto nesníženého platu se má považovat částka 25 190 Kč. Žádosti žalobkyně bylo vyhověno a pochybení služebního orgánu bylo následně napraveno personálním rozkazem V VeSPod č. 371 čl. 6 ze dne 13. 12. 2010. Následně jí byl doplatek do nesníženého platu přiznán a vyplacen. K témuž dni, tedy 1. 1. 2011, byly v důsledku legislativních změn změněny tarifní tabulky, čímž došlo ke snížení platu u všech vojáků a u všech občanských zaměstnanců Ministerstva obrany, a to o 10 %. Žalobkyně vyjádřila názor, že by jí měl být plat doplacen do výše předchozího služebního příjmu, tedy do příjmu, který pobírala před organizační změnou (před 1. 1. 2011).

Žalovaný uvedl, že požadavek žalobkyně byl opětovně posuzován v součinnosti se Sekcí personální Ministerstva obrany. V jejím dokumentu „Aplikace nesníženého platu k 1. lednu 2011“ je uvedeno, že má-li voják přiznán snížený plat ke dni 1. 1. 2011, pak od tohoto dne se tento plat sníží o rozdíl mezi platovým tarifem k 31. 12. 2010 a platovým tarifem, který by vojákovi náležel na původním systemizovaném místě ke dni 1. 1. 2011. Z toho dle žalovaného vyplývá, že výše

„nesníženého platu“ byla určena správně, neboť kromě sníženého tarifního platu byly ostatní složky platu žalobkyně zachovány v nezměněné výši. Uvedený metodickým návod byl tedy dodržen a služební orgán svým rozhodnutím o výši platu nepochybil.

Dále žalovaný konstatoval, že v případě, kdy by se za snížený plat žalobkyně považoval plat náležející jí do 31. 12. 2010, a tento nesnížení plat by se po změnách tarifních tabulek nezměnil, byla by oproti ostatním vojákům, kterým byl v důsledku změny tabulek plat snížen, zvýhodněna, neboť by pobírala vyšší plat, než ostatní stejně zařazení vojáci, u kterých došlo ke změně (snížení) platového tarifu. Tím by byl porušen princip rovnosti práv a princip rovnosti odměňování se stejnou prací.

K námitce žalobkyně, že neměla možnost se seznámit se spisem, žalovaný uvedl, že posouzení této otázky prvoinstančním správním orgánem považuje za správné a dostatečně vysvětlené. Konstatoval, že žalobkyně neposkytla správnímu orgánu ani minimální součinnost a svým jednáním (neoznámením kolize dat služební cesty se dnem, na který byla pozvána k seznámení se se spisem) dala zřetelně najevo, že ani o nahlédnutí do spisu, ani o jeho doplnění nemá zájem. Názor žalobkyně, že o konfliktu dat prvoinstanční správní orgán nade vši pochybnost věděl a vědět musel, nelze dle žalovaného akceptovat, neboť zveřejnění služební cesty v rozkaze je věcí formální a evidenční pro potřeby finančních orgánů. Jediný, kdo o kolizi věděl a vědět musel, a přesto nekonal, byla právě žalobkyně. Od správních orgánů nelze spravedlivě požadovat, aby studovaly všechny rozkazy velitele a vyhledávaly v nich údaje o možných dovolených a služebních cestách.

C/ Vyjádření žalovaného k žalobě

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že má za to, že prvostupňový orgán řádně zjistil skutkový stav věci a vyvodil z něj správné právní závěry. Jeho rozhodnutí tak bylo vydáno zcela v souladu s právními předpisy, a to jak po obsahové, tak i formální stránce. K námitce žalobkyně týkající se údajného procesního pochybení žalovaného týkajícího se seznámení žalobkyně se spisovou dokumentací žalovaný uvedl, že výzva k seznámení a podklady pro vydání rozhodnutí s určením termínu 13. 6. 2014 byla žalobkyni doručena dne 3. 6. 2014. Žalobkyně byla vyzvána příslušným správním orgánem, tedy ředitelem Agentury vojenského zdravotnictví. Na služební cestu byla žalobkyně vyslána rozkazem nadřízeného, tedy ředitele Vojenského zdravotního ústavu a nikoliv ředitele Agentury vojenského zdravotnictví. Služební cesta byla zveřejněna v rozkaze ředitele Vojenského zdravotnického ústavu ze dne 4. 6. 2014. Z uvedeného žalovaný dovodil, že na služební cestu žalobkyni vyslal jiný orgán a dne 30. 5. 2014, kdy byla shora vzpomínaná výzva podepsána a předána k doručení, správní orgány nevěděl a ani vědět nemohl, že žalobkyně v den, na který byl stanoven termín seznámení se spisovou dokumentací, bude vyslána na služební cestu. Žalobkyně přitom prvostupňový orgán žádným způsobem nekontaktovala, aby jej o této skutečnosti informovala a případně navrhla jiný termín, ve kterém by se mohla před správní orgán dostavit a využít svého práva. Žalovaný podotkl, že prvoinstanční správní orgán nemá povinnost zjišťovat, zda se účastník řízení v konkrétní den může dostavit na jednání, neboť je totiž především v zájmu účastníka, aby využil svého práva, a to tím spíše, když je rozhodováno o jeho žádosti. K údajnému porušení práva žalobkyně na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí tedy dle názoru žalovaného nedošlo. Z jednání žalobkyně naopak prvoinstanční správní orgán dovodil její

nezájem využít svého práva prostudovat správní spis. Podotkl, že tento orgán nemůže postup účastníka řízení nijak ovlivnit, neboť se o jeho případné služební cestě nemůže dovědět jinak, než že mu to účastník sám sdělí. Nelze po tomto orgánu spravedlivě požadovat, aby studoval veškeré dokumenty všech podřízených a vyhledával kolize či překážky, pro které se ten či onen účastník správního řízení nemůže dostavit k seznámení se s obsahem správního spisu. K otázce snížení platů žalovaný uvedl, že s účinností od 1. 1. 2011 došlo u vojáků z povolání k plošnému snížení tarifní části platu, a to o 10 %. V případě žalobkyně se pak nejednalo o snížení platu ve smyslu § 67 odst. 2 písm. e) zákona o vojácích z povolání, změna platu byla uskutečněna z důvodu legislativních, nikoliv v důsledku realizovaných organizačních změn. Legislativní změny se musely promítnout i u žalobkyně. Pokud by totiž setrvala na předchozím místě, došlo by tak jako tak ke snížení její tarifní části platu o oněch 10 %. Proto muselo být při doplatku platu vycházeno již ze sníženého platu podle nových tabulek.

D/ Řízení před krajským soudem

Při nařízeném jednání zástupce žalobkyně uvedl, že pochybení shledává v postupu správních orgánů obou stupňů a spočívají především v tom, že žalobkyni nebylo umožněno seznámit se s podklady soustředěnými v dané věci. V případě pochybení žalovaného, jehož rozhodnutí je v rozporu s právními normami, zástupce žalobkyně ještě nad rámec odkazu na žalobní body předložil soudu zprávy veřejné ochránčyně práv, na níž se žalobkyně obrátila. Pověřený pracovník žalovaného vyslovil přesvědčení, že rozhodnutí napadené žalobou i jemu předcházející řízení je zcela v souladu s právními předpisy. V reakci na citované zprávy veřejné ochránčyně práv pověřený pracovník žalovaného předložil stanovisko Sekce podpory Ministerstva obrany č.j. MOCR 3766-6/2015 a č.j. MOCR 3766-4/215 a stanovisko Agentury Vojenského zdravotnictví č.j. MOCR 11865-1/2015-6848 adresované veřejné ochránčyni práv jako reakce na její stanovisko v případě žalobkyně. Žalobkyně osobně k věci uvedla, že i ten útvar, který ji zval na seznámení se s obsahem správního spisu, měl vědět o její nařízené služební cestě, neboť povinností všech je seznamovat se s rozkazy ředitele, jak jí konečně bylo i ze strany tohoto útvaru připomenuto. V závěru zástupce žalobkyně přednesl svůj závěrečný návrh, v němž opět podrobně rozvedl uplatněné žalobní důvody.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po zvážení všech okolností, jež byly zdokumentovány ve správním spise, pak dospěl k závěru, že žaloba je částečně důvodná.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně se žádostí, doručenou řediteli Agentury vojenského zdravotnictví, domáhala doplatku platu za měsíc březen až prosinec roku 2011. V žádosti uvedla, že v období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2012 byla zařazena na systemizovaném místě u SVZdrZ Prostějov. S účinností od 1. 1. 2011 u ní došlo ke změně služebního zařazení, jehož následkem došlo i ke snížení jejího platu. Při provedeném personálním pohovoru byla žalobkyně služebním orgánem seznámena se skutečností, že v souladu s ust. § 67 odst. 2 písm. e) zákona o vojácích z povolání jí po dobu 12 měsíců nebude snížen plat. Následně dne 3. 6. 2014 bylo s žalobkyní zahájeno doručením oznámení ze dne 30. 5. 2014 řízení ve

věcech služebního poměru. Žalobkyně byla poučena o svých právech a povinnostech a současně byla vyzvána, aby se dne 13. 6. 2014 dostavila k seznámení se se spisovou dokumentací před vydáním rozhodnutí. Následně k datu 28. 7. 2014 vydal prvoinstanční správní orgán rozhodnutí, kterým žádost žalobkyně zamítl jako neoprávněnou s konstatováním, že jí nárok na doplatek platu za měsíce březen až prosinec 2011 nevznikl. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto.

Krajský soud v rámci přezkumného řízení prvotně ve smyslu uplatněných žalobních námitek hodnotil, zda je napadené rozhodnutí, jímž bylo odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o nevyhovění její žádosti o doplatek platu zamítnuto, přezkoumatelné. K této námitce se ve své závazné judikatuře již několikrát vyslovil Nejvyšší správní soud tak, že má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o skutečnostech pro věc podstatných, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS).

Z odvolání žalobkyně ze dne 8. 8. 2014 proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu vyplývá, že žalobkyně tomuto rozhodnutí vytýká jednak vady procesně právní a dále i vady hmotně právní. Žalobkyně v odvolání konstatovala, že „Zaměstnavatel je povinen vydat zaměstnanci nejpozději v den nástupu platový výměr....Dojde-li ke změně výše některé složky platu uvedené v platovém výměru, je zaměstnavatel povinen tuto skutečnosti zaměstnanci oznámit včetně zdůvodnění, umožňuje-li to výkon služby zaměstnance, nejpozději v den, kdy změna nabývá platnosti. V ostatních případech je povinen učinit v nejbližším vhodném termínu.“ Žalobkyně měla za to, jak uvedla v bodě 12 odvolání, že nebyla ve vazbě na uvedené se zvýšením platu seznámena včetně řádného odůvodnění.

Dále žalobkyně v bodě 13 odvolání konstatovala, že „Pokud by měla platit varianta služebního orgánu uvedená ve čtvrtém odstavci odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, pak nelze připustit, aby zvýšení platového tarifu z důvodu počtu let praxe bylo kompenzováno na úkor doplatku příspěvku za vedení a hodnotního příspěvku.“

Žalobkyně v podané žalobě namítala, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí s uvedenými dvěma odvolacími námitkami vůbec nevypořádal. Krajský soud této žalobní námitce přisvědčil a rozhodnutí tedy označil za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Krajský soud dále konstatuje, že vadou nepřezkoumatelnosti trpí napadené rozhodnutí i z toho důvodu, že v něm zcela absentuje základní porovnání jednotlivých částek platu, který byl žalobkyni v průběhu let 2010 a 2011 vyplácen včetně přesné specifikace platových výměrů. Pokud se žalobkyně opravným prostředkem domáhá revize svých platových poměrů, pak je nezbytné, aby napadené rozhodnutí najisto postavilo, jaký plat a v jaké výši byl v tom kterém časovém období žalobkyni přiznán a na základě jakých právních předpisů došlo k eventuální změně platových poměrů, která by mohla mít za následek i změnu výše platu u samotné žalobkyně. Takovou analýzu však napadené rozhodnutí nepochybně postrádá. Nelze přitom v žádném případě označit za přezkoumatelný

názor žalovaného, který odkazuje na součinnost se Sekcí personální Ministerstva obrany a jeho návod pod názvem „Aplikace nesníženého platu k 1. lednu 2011“. Nelze považovat za dostačující pouhý odkaz na tento dokument se závěrem, že „určení výše nesníženého platu byla určena správně, neboť kromě sníženého tarifního platu byly ostatní složky platu odvolatelky zachovány v nezměněné výši“. Takové obecné shrnutí bez bližšího porovnání jednotlivých částek platu ve vazbě na podmínky stanovené ve stávající i nové právní úpravě nelze považovat za přezkoumatelné. Je přitom zřejmé, že správnost výpočtu a stanovení výše platu žalobkyně se neodvíjí od stanoviska nadřízeného orgánu ale prvotně od závazné právní úpravy. Ta byla žalovaným v odůvodnění pouze zmíněna, aniž by byly konkrétní částky platu přesně specifikovány s odpovídajícím odůvodněním.

Krajskému soudu tedy na základě uvedeného nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. V něm bude vázán shora vysloveným právním názorem.

S žalobní námitkou procesně právního charakteru se krajský soud neztotožnil. Žalobkyně měla za to, že jí bylo upřeno právo seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, když dne 13. 6. 2014, kdy se měla dostavit do sídla prvoinstančního správního orgánu za účelem seznámení se spisovou dokumentací před vydáním rozhodnutí, byla na základě rozkazu na služební cestě v Hradci Králové. Měla zato, že o této překážce na její straně musel rozhodující správní orgán nade vší pochybnost vědět a pokud k této okolnosti nepřihlédl a následně rozhodnutí vydal, aniž by jí umožnil seznámit se s jeho podklady, postupoval tak nejen v rozporu s ust. § 36 odst. 3 a § 4 odst. 3 správního řádu ale i v rozporu s č. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. S tímto názorem se krajský soud neztotožnil.

Z judikatury správních soudů je zřejmé (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č.j. 7 A 112/2002-36), že *„Správní orgán musí postupovat ta, aby jeho rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přičemž musí postupovat v úzké součinnosti s účastníky řízení a dát jim příležitost, aby mohli svá práva a zájmy účinně hájit, zejména se vyjádřit k podkladu rozhodnutí a uplatnit své návrhy.“* Krajský soud má za to, že prvoinstanční správní orgán tomuto požadavku v řízení ve věcech služebního poměru dostál. Žalobkyně byl přípisem ze dne 30. 5. 2014, doručeným jí 3. 6. 2014, seznámena s tím, že bylo zahájeno řízení v dané věci, byla poučena o svých právech a povinnostech a současně vyzvána, aby se dne 13. 6. 2014 dostavila na určené místo za účelem seznámení se se spisovou dokumentací před vydáním rozhodnutí. Žalobkyně, ač si tuto výzvu na doručenkou převzala, a současně věděla, že jí v tomto úkonu bude bránit nařízená služební cesta, tuto okolnost prvoinstančnímu správnímu orgánu nesdělila a zůstala tak vlastně pasivní. Za těchto okolností není namístě šetřit, zda daný správní orgán věděl či vědět mohl o její nařízené služební cestě. Bylo totiž povinností pouze žalobkyně na danou výzvu reagovat a případně i svoji neúčast danému správnímu orgánu sdělit. Pokud tak neučinila, nelze tuto okolnost přičítat k tíži správnímu orgánu.

Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch žalobkyně. Jejími

důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byl zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna zástupce a jeho režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s.ř.s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupce učinil celkem 3 úkony právní služby po 3 100 Kč, a to převzetí věci, sepsání žaloby a účast při jednání (§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu). Dále krajský soud přiznal žalobkyni nárok na úhradu 3 režijních paušálů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300 Kč. Krajský soud dále přiznal zástupci žalobkyně v tomto řízení náhradu za promeškaný čas za 12 započatých půlhodin a jízdné z Českých Budějovic do Hradce Králové a zpět. To vše včetně DPH. Žalovaný proto byl zavázán k náhradě nákladů řízení v částce uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. ledna 2016

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu